

2024

Estimats diocesans:

He triat el títol que encapçala aquest comentari per una doble raó: perquè respon a una citació del salm 71 de la Bíblia i perquè ha estat el mateix que ha fet servir el papa Francesc per al seu missatge anual sobre la Jornada Mundial dels Avis i de la Gent Gran que se celebra diumenge que ve, 28 de juliol. Voldria que aquestes línies servissin per sensibilitzar tota la comunitat diocesana, i la societat en general, d'una realitat social, la dels vells, tan estimada i tan necessitada.

No fa falta assenyalar la importància del tracte donat als ancians, perquè sentiu a prop la preocupació en atendre els pares en la vostra família, amb molts anys d'experiència vital i una gran saviesa en els seus consells i orientacions. Tanmateix, l'atenció familiar és molt variada, ja que la situació de cada família és diferent; depèn, entre altres paràmetres, de la salut/malaltia, els ingressos familiars o el nombre de persones en situació precària. Tot i reconèixer la gran dificultat per generalitzar i donar una solució adequada als diversos casos, és important, per nosaltres, assenyalar i aconsellar, sobretot, l'actitud de cadascú davant una problemàtica que a vegades ens desborda i ens omple d'angoixa. Per això demanem paciència i constància en el tracte, fortalesa en la lectura de la Paraula i participació en els sagraments que fonamenten la nostra vida. Aquestes tres actituds haurien d'anar lligades a la consideració sobre la gratitud. A vegades ens oblidem del que han fet per nosaltres i afloren tensions i comparacions familiars entre germans i nebots sobre el repartiment de les càrregues dels vells. Que no ens dolgui agrair!

Últimament han proliferat les residències de gent gran. És una solució per a moltes famílies que no poden conciliar el treball ordinari, que permet el manteniment de tots, amb altres obligacions igualment importants: la cria dels més joves i la cura dels més grans. I troben la solució en una residència. Ningú pot jutjar el gest d'una família diferent de la nostra perquè es dona per descomptat que es busca el millor per a tothom: o el domicili de sempre, o el dels fills amb els nets, o un centre assistencial on terceres persones s'ocupen de tot. Sobre aquestes possibilitats pot haver-hi moltes altres variants. En totes aquestes situacions trobareu persones que es lliuren, amb tot l'afecte del món, als altres, i persones amb una incompreensible fredor. I això ens deixa sorpresos o escandalitzats, admirant o repudiant una possibilitat o l'altra. A tots se'ns demana mantenir amb claredat una característica humana que honora qui la practica i que fonamenta la vida de milions de creients: l'amor als altres, sense límits. És, d'altra banda, el manament central que ens ordena el mateix Jesucrist, i que de vegades és enutjós, perquè s'imposa a l'egoisme que sovint manegem per defensar els nostres gustos o interessos; però el seu exercici és font de sentit i felicitat per al qui ho intenta i, com a conseqüència, per al nostre proïsme i, en concret, per als nostres vells.

Acabo amb una frase del Missatge del papa Francesc qui, pels seus anys viscuts, entén perfectament la situació dels ancians i és exemple del que diem per la seva experiència i per la saviesa acumulada en la relació amb els altres: "En aquesta Jornada [...] dedicada a ells, no deixem de mostrar la nostra tendresa als avis i gent gran de les nostres famílies, visitem els qui estan desanimats o els qui ja no esperen que un futur diferent sigui possible. A l'actitud egoista que porta al rebuig i a la solitud contraposem-hi el cor obert i el rostre alegre de qui té la valentia de dir 'no t'abandonaré!' i d'emprendre un camí diferent". Belles paraules que ens animen a modificar els nostres freds comportaments.

Amb el meu afecte i benedicció.

+Salvador Giménez, bisbe de Lleida.